

13 mai – 19 mai

Isus în scrierile lui Petru

Textul de memorat: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2:24)

Ajunși la finalul studiului primei epistole a lui Petru, ne este clar deja că, indiferent de context și de problema abordată, în centrul atenției apostolului se găsește Isus. Numele lui Isus este menționat peste tot și formează firul de aur care străbate întreaga epistolă.

De la primul verset, unde Petru se declară „apostol al lui Isus Hristos”, și până la ultimul, unde le urează pace celor care sunt „în Hristos Isus” (1 Petru 5:14), Isus este tema prevalentă. În cuprinsul epistolei, Petru vorbește despre moartea lui Isus pentru răscumpărarea noastră. Vorbește despre marea Sa suferință și ni-L dă ca model de purtare în suferință. Vorbește despre învierea Sa și despre însemnătatea ei pentru noi. Nu vorbește despre Isus doar ca Mesia, *Christos*, „Cel uns” ci, mai mult, despre Mesia cel Divin. În epistola sa, găsim mai multe dovezi cu privire la natura Sa divină. Isus este însuși Dumnezeu care a venit în trup omenesc și care a trăit și a murit pentru ca noi să avem speranța și făgăduința vieții veșnice.

Săptămâna aceasta, vom reciti prima epistolă a lui Petru pentru a vedea ce ne spune ea despre Isus.

Duminică, 14 mai – Isus, Mielul fără cusur

O temă majoră a Bibliei este lucrarea lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii căzute. Din Geneza, de la căderea lui Adam și a Evei și până la căderea Babilonului din Apocalipsa, Scriptura ne dezvăluie pe diferite căi lucrarea prin care Dumnezeu caută „să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Tema aceasta se regăsește și în epistolele lui Petru.

1. Ce înseamnă cuvântul „răscumpărare” și ce legătură are sângele cu răscumpărarea? 1 Petru 1:18,19 (vezi și Coloseni 1:13,14).

În prezentarea semnificației morții lui Isus, apar două imagini: răscumpărarea și sacrificiile animale.

Cuvântul „răscumpărare” este utilizat în Biblie în mai multe contexte. De exemplu, primul animal domestic născut (care nu putea fi adus ca jertfă) și primul fiu născut (Exodul 34:19,20) erau răscumpărați prin sacrificarea unui miel înlocuitor. Răscumpărarea unui lucru vândut din cauza sărăciei putea fi făcută cu bani (Leviticul 25:25,26). Mai important, un sclav putea fi răscumpărat (vers. 47-49). Petru le aduce cititorilor la cunoștință faptul că prețul pentru răscumpărarea lor din „felul deșert de viețuire” moștenit de la părinții lor este chiar „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. Imaginea mielului evocă aici, desigur, conceptul de sacrificiu animal.

Așadar, Petru asociază moartea lui Hristos cu moartea unui animal de jertfă din Biblia ebraică. Păcătosul aducea la sanctuar un miel fără cusur. Apoi își punea mâinile pe animal (Leviticul 4:32,33). Animalul era înjunghiat. Cu o parte din sânge se ungea altarul, iar restul era turnat la picioarele altarului (vers. 34). Moartea animalului jertfit oferea ispășire pentru cel care aducea jertfa (vers. 35). Petru declară că Isus a murit în locul nostru și că moartea Sa ne-a răscumpărat din vechiul nostru mod de viață și de sub condamnarea care ne aștepta.

De ce singura noastră speranță de mântuire este legată de Isus, „Mielul fără cusur și fără prihană”?

Luni, 15 mai – Suferințele lui Hristos

Creștinii folosesc frecvent expresia „patimile lui Hristos”. Cuvântul grecesc pentru „patimi” provine dintr-un verb care înseamnă „suferință”, iar expresia „patimile lui Hristos” se referă, de regulă, la suferințele lui Hristos din ultima parte a vieții Sale, de după momentul intrării triumfale în Ierusalim. Petru se referă tot la aceste suferințe.

2. Citește 1 Petru 2:21-25. Ce aflăm de aici despre suferințele îndurate de Domnul Isus pentru noi?

Suferința Mântuitorului are o semnificație aparte. El a purtat „păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (o referire la cruce; vezi și Faptele 5:30), pentru ca noi, fiind „morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire”. Păcatul aduce moartea (Romani 5:12). Noi suntem păcătoși și merităm să murim. Dar, Isus cel desăvârșit, în gura căruia nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2:22), a murit în locul nostru. În această substituție constă esența planului de mântuire.

3. Prin ce suferințe a prorocit Isaia că avea să treacă Mesia ca să împlinească planul pentru mântuirea noastră? Ce ne spune aceasta despre caracterul lui Dumnezeu? Isaia 53:1-12

„Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-I înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-I spunea ca Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care o va simți păcatosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar - aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 654 (753)

Care ar trebui să fie răspunsul nostru la suferințele lui Hristos pentru noi? Cum să călcăm pe urmele Lui, așa cum ni se spune în 1 Petru 2:21?

Marti, 16 mai – Învierea lui Isus

4. Citește 1 Petru 1:3,4,21; 3:21 și compară cu Ioan 11:25; Filipeni 3:10,11; Apocalipsa 20:6. Spre ce eveniment măreț ne îndreaptă atenția aceste texte și ce importanță are pentru noi?

În prima sa epistolă, Petru li se adresează celor care suferă din cauza credinței lor în Isus. De aceea, a găsit că era foarte potrivit ca, încă din introducere, să canalizeze gândurile cititorilor săi către motivul lor de speranță. Nădejdea creștină este vie, fiindcă se bazează pe învierea lui Isus (1 Petru 1:3). Datorită învierii Sale, creștinii au fâgăduită o moștenire cerească nepieritoare, care nu se poate veșteji (vers. 4). Cu alte cuvinte, când trec prin greutăți, ei se pot gândi la lucrurile minunate care îi așteaptă la sfârșit.

Învierea lui Isus din morți este o garanție că și noi vom fi readuși la viață (1 Corinteni 15:20,21). Cum spune Pavel: „Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (vers. 17). Dar Hristos a înviat într-adevăr, demonstrând că are putere asupra morții. Iar speranța creștină se întemeiază exact pe această realitate istorică. Învierea Sa constituie fundamentul convingerii noastre că vom fi treziți din nou la viață.

Cum ar arăta viața noastră fără această speranță și fâgăduință? Lucrarea Domnului Hristos pentru noi culminează cu promisiunea învierii. Fără ea, ce speranță ne rămâne Contrar credinței creștine populare, noi credem că morții nu mai știu nimic. „Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, «când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă»” (Ioan 8:51,52; Coloseni 3:4). (...) La a doua Lui venire, toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui și se vor trezi la viață, o viață plină de slavă nepieritoare.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 684 (787)

De ce este atât de valoroasă pentru credința noastră promisiunea învierii?

Miercuri, 17 mai – Isus recunoscut ca Mesia

Momentul în care Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” (Matei 16:16), a fost semnificativ. Termenul „Hristosul” (în grecește, *christos*) înseamnă „Unsul”, „Mesia”; în ebraică este *mashiyach*. Rădăcina din care provine înseamnă „a unge” și apare în diverse contexte în Vechiul Testament. Într-un loc, este utilizat și în legătură cu un împărat păgân, Cyrus [vezi Isaia 45:1]. Astfel, când a afirmat că Isus este Hristosul, Petru a folosit un cuvânt care exprimă un ideal ce-și are originea în Scripturile ebraice.

5. Citește următoarele texte din Vechiul Testament în care apare cuvântul *Unsul* (Mesia). Ce informații din aceste texte ne ajută să clarificăm sensul lui? Ce credeți că înțelegea Petru prin acest termen?

Psalmi 2:2

Psalmi 18:50

Daniel 9:25

1 Samuel 24:6

Isaia 45:1

Petru a declarat că Isus este Hristosul (Matei 16:16,17) sub inspirație divină, dar n-a înțeles pe deplin semnificația acestui cuvânt. Nu era sigur cine era Hristosul, ce scop urmărea și nici cum avea să atingă acest scop.

Dar Petru nu era singurul care nu înțelegea. În Israel, existau foarte multe concepții despre Mesia. Sensurile cuvântului „uns” din textele de mai sus nu ne conferă un tablou complet cu privire la identitatea și misiunea lui Mesia.

Ioan 7:40-42 ne indică ce convingeri aveau oamenii cu privire la Mesia: că trebuia să fie un descendent al lui David și să se nască în satul Betleem (Isaia 11:1-16; Mica 5:2). Aici aveau dreptate. Însă, în gândirea populară, ca urmaș al lui David, Mesia trebuia să calce pe urmele lui David, adică să-i învingă pe dușmanii iudeilor. Nimeni nu se aștepta ca Mesia să fie crucificat de romani!

Desigur că, până când a scris cele două epistole ale sale, Petru își formase o idee mai clară despre Isus ca Mesia (îl numește Isus Hristos de cincisprezece ori în epistolele sale) și despre lucrarea Sa pentru oameni.

Joi, 18 mai – Isus recunoscut ca Dumnezeu

Petru era convins că Isus era nu doar Mesia, ci Domnul însuși. Aceasta înseamnă că, atunci când a scris cele două epistole, era convins că Mesia era Dumnezeu. Cuvântul „Domn” poate fi un termen de politețe, dar poate face referire și la Divinitate. În 1 Petru 1,3 și 2 Petru 1:8,14,16, apostolul se referă la Isus, Mesia, Hristosul, în calitate de Domn, de Dumnezeu.

La fel ca alți scriitori din Noul Testament, Petru descrie relația dintre Isus și Dumnezeu prin cuvintele „Tată” și „Fiu”. De exemplu: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (1 Petru 1:3; 2 Petru 1:17). Isus este numit Fiu preaiubit (2 Petru 1:17), iar autoritatea Sa ca Domn, în sensul de poziție cerească, derivă din relația Sa specială cu Dumnezeu Tatăl.

6. Citește 2 Petru 1:1 și compară cu Ioan 1:1 și Ioan 20:28. Ce ne spun aceste texte despre divinitatea lui Isus?

Petru îl numește pe Isus Dumnezeu și Mântuitor. În limba greacă, articolul hotărât apare la ambii termeni (Dumnezeul, Mântuitorul), ceea ce înseamnă că ambele titluri îi sunt atribuite lui Isus. Textul acesta este unul dintre argumentele clare din Noul Testament că Isus este pe deplin Dumnezeu.

Pe măsură ce s-au străduit să înțeleagă cine era Isus, creștinii au pus cap la cap dovezile din Noul Testament. În scrierile lui Petru, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt persoane distincte (de exemplu, Tatăl și Fiul: 1 Petru 1.3; 2 Petru 1:17; Duhul Sfânt: 1 Petru 1:12; 2 Petru 1:21), la fel ca în restul Noului Testament. Iar Isus este prezentat ca fiind Dumnezeu deplin, ca de altfel și Duhul Sfânt. Cu timpul și în urma unor dezbateri îndelungate, biserica a formulat doctrina Trinității pentru a explica taina Dumnezeirii cât mai bine cu putință. Adventiștii de ziua a șaptea au inclus această doctrină între convingerile lor fundamentale. Petru afirmă clar că Isus este Hristosul și că este Dumnezeu.

Când te gândești la viața și la moartea Domnului Isus și înțelegi că El era Dumnezeu, ce imagine îți formezi despre Dumnezeul căruia îi slujim și ce simți față de El? Pregătește-te să prezinți răspunsul la grupă, în Sabat.

Vineri, 19 mai – Un gând de încheiere

„Termenul ebraic (Mesia și echivalentul lui grecesc, Christos) se referă la Eliberatorul așteptat de iudei, la Trimisul lui Dumnezeu care avea să inaugureze o nouă eră pentru poporul lui Dumnezeu. Evident că, atunci când îl numesc «Hristos», scriitorii Noului Testament se referă la faptul că Domnul Isus a fost pus deoparte pentru o misiune specială.

Titlul *Christos* apare de peste cinci sute de ori în Noul Testament. Cu toate că printre contemporanii lui Isus circulau mai multe concepții despre Mesia, este acceptat în general faptul că, până în secolul I, iudeii ajunseseră la ideea că Mesia era o persoană aflată într-o relație specială cu Dumnezeu. El avea să inaugureze sfârșitul veacului, când avea să fie întemeiată împărăția lui Dumnezeu. Prin El, Dumnezeu avea să intervină direct în istorie, eliberându-Și poporul. Isus a acceptat titlul de «Mesia», dar nu a încurajat utilizarea lui, fiindcă avea conotații politice care stârneau suspiciuni. Deși în spațiul public a evitat să Și-l asume pentru a-Și descrie misiunea, Isus nu i-a muștrătat pe Petru (Matei 16:16,17) și pe femeia din Samaria (Ioan 4:25,26) fiindcă l-au folosit. El știa că era Mesia, după cum observăm din raportul lui Marcu, în care Isus vorbește despre cei care le vor da ucenicilor de băut un pahar cu apă în Numele Său, «pentru că sunteți ucenici ai lui Hristos» (Marcu 9:41).” - *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 12, p. 165

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ecclesiastul 5-11

1. În ce anume este tot atâta deșertăciune ca în mulțimea visurilor?
2. Ce rezultat se obține când se face multă vorbă?
3. De ce nu este bine să iei seama la toate vorbele care se spun?
4. Despre ce spune înțeleptul să fie împărțită în șapte sau în opt?

Profeti și regi, capitolul 20

5. Ce a făcut Ghehazi prin purtarea sa față de Naaman?